

РЕШЕНИЕ

№ 16403

гр. София, 14.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в
публично заседание на 15.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **777** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на А. А. М., гражданин на С., ЕГН [ЕГН] срещу решение № 13488/27.12.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което му е отказано да се събере на територията на Република България с неговата съпруга Ф. А. Х..

Жалбоподателят твърди, че оспореното решение е немотивирано. От него не се установява кои именно предпоставки по чл. 34, ал. 3 ЗУБ е прието, че не са налице. В случая е налице единствено необходимата предпоставка, а именно –валидно сключен брак, като не се изискват други предпоставки, като съпругата е именно член на семейството на жалбоподателя по смисъла на § 1, т. 3 ДР на ЗУБ.

Спорно по делото е дали сключването на този брак предшества влизането в страната на чуждия гражданин, за което той е заявил, че е станало на 29.3.2024 г. Ето защо и на 5.4.2024 г. жалбоподателят не е могъл да е в страната и в [населено място], С., където да участва в брачна церемония. Действително, се установява, че е сключил граждански брак чрез пълномощник – на 9.6.2024 г., но това е допълнителна стъпка към легализирането на вече сключен брак, защото сключването на религиозният брак в ислямска страна като С. има значение, а в процесния случай такъв е сключен. Ето защо се иска да бъде отменен оспорения акт поради съществено процесуално нарушение и преписката да се върне за ново разглеждане.

В съдебно заседание от 15.4.2025 г. поддържа, че следва да се зачете религиозният брак. Но дори и да не стори това, то религиозният брак следва да е факт, индикиращ наличие на действителна

връзка, предшестваща заминаването на жалбоподателя от страната по произход. Ако се отхвърли молбата за събиране, жалбоподателят би бил лишен от право на личен живот и оттам – би се нарушила нормата на чл. 8 ЕКПЧ.

Ответникът –председателят на Държавната агенция по бежанците, оспорва жалбата. Твърди, че не са налице предпоставките по § 1, т. 3 ДР на ЗУБ доколкото се представят доказателства твърде късно за сключване на брак, като се поставя под съмнение реално датата на сключване на брака.

СГП не взе становище по жалбата.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено следното:

С молба от 9.10.2024 г., подадена от жалбоподателя, е поискано той да бъде събран със съпругата си, тъй като е получил вече международна закрила – с решение № 7222/25.6.2024 г.

На 5.11.2024 г. е проведено интервю с жалбоподателя, в което той твърди, че е сключил религиозен брак на 25.4.2023 г.; представя семейна книжка, видно от която е посочено, че е сключен брак на 5.4.2024 г. в [населено място]. Твърди, че от септември 2023 г. до февруари 2024 г. е живял със съпругата си, след което я е изпратил при нейните родители в Х.. Не я е взел, защото е твърди млада. Родителите му са в Турция, поради което не са били на сключването на гражданския брак.

С оспореното решение - № 14561/29.9.2022 г. молбата е отхвърлена.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената в закона писмена форма.

Не се установява в административното производство, видно от представената в цялост преписка, да са допуснати съществени процесуални нарушения.

Неоснователно е твърдението, че актът не е мотивиран. Видно от него, следва да се направи извод, че ответникът е приел молбата за събиране за неоснователна поради това, че не са налице предпоставките на § 1, т. 3, б. „а“ ДР на ЗУБ. Не се имат предвид предпоставките по чл. 34 ЗУБ.

По отношение спазване на материално-правните норми. Съгласно §1, т. 3, б. а“ ДР на ЗУБ членове на семейството са съпругът, съпругата или лицето, с което се намира в доказано стабилна и дълготрайна връзка и техните ненавършили пълнолетие, невстъпили в брак деца.

В случая се спори относно това дали е налице качеството съпруга или лице с доказано стабилна и дълготрайна връзка. В тази насока, освен обсъдените по-горе и представени в административното производство документи, в съдебното производство се представи и решение, издадено от Първо шериатско съдилище на Д., издадено на 9.6.2024 г., с ищец Ф. А. и ответник – А. А. с предмет – „потвърждаване на бракосъчетание“ от 25.4.2023 г.

Прието е, че бракът е сключен извън територията на страната, като ищцата е била представлявана от нейния баща. Прието е, че са достатъчни свидетелски показания, за да се приеме, че е налице сключен брак. Ето защо е взето решение за утвърждаване на религиозен брак, сключен на 25.4.2023 г. чрез религиозен брак чрез зестра.

Решението е заверено от Министерството на вътрешните работи, дирекция „Граждански дела“, център „Граждански регистър“.

Предвид събраните по делото писмени доказателства настоящият състав намира, че не може да се стигне до извод за наличието на предпоставките на §1, т. 3, б. а“ ДР на ЗУБ.

Жалбоподателят твърди, че е сключил религиозен брак с твърдяната съпруга, на 25.4.2023 г. /съобразно удостовереното от семейна книжка - на 5.4.2024 г./ в [населено място] и са живели около шест месеца, на съпругески начала. По делото не са ангажирани доказателства какъв е редът/процедурата за сключване на такъв религиозен брак. Същевременно, жалбоподателят не

излага и твърдения в насока на това да е извършвана определена брачна церемония съобразно религиозните изисквания на исляма.

От друга страна, видно от ново представеното решение, цитирано по-горе, се установява, че е заведен иск от Ф. А. и ответник – А. А. с предмет – „потвърждаване на бракосъчетание“ и установяването му посредством двама свидетели, които може и да не са очевидци. Пред съда не са представени други документи, освен удостоверения за гражданско състояние и медицински доклад. Разпитани са свидетели.

Ето защо настоящият състав намира, че при съпоставката на събраните доказателства не може да се направи категоричен извод да се е състояла каквато и да е била религиозна церемония по сключването на такъв брак.

Не може да се направи извод и доколко е налице стабилна и дълготрайна връзка между съпрузите, дори и да не се приеме, че не е сключен брак предвид това, че в такава насока са единствено и само твърденията на жалбоподателя. Видно от решението, бракът е бил сключен извън страната /като твърденията на жалбоподателя са, че са живели в Х., С./, за разлика от удостовереното от семейната книжка, че е сключен в [населено място]/, като по време на „церемонията“ Ф. А. е била представявана от нейния баща.

На следващо място, признаването на такъв брак, по посочения начин поставя въпросът доколко той не противоречи на българския обществен ред.

В Република България обща разпоредба относно прилагането на съображението за обществен ред се съдържа в КМЧП. Предвижда се, че разпоредба на чуждо право, определено като приложимо по този кодекс, не се прилага, само ако последиците от нейното прилагане са явно несъвместими с българския обществен ред. Несъвместимостта се преценява, като се държи сметка за степента на връзка на отношението с българския правен ред и значимостта на последиците от прилагането на чуждото право (чл.45, ал.1 и 2 КМЧП.).

Сключването на брак между съпрузи, съобразно чл. 5 СК се урежда както следва: по взаимно, свободно и изрично съгласие на мъж и жена, дадено лично и едновременно пред длъжностното лице по гражданското състояние

Следователно, българското право признава единствено взаимно, свободно и изрично съгласие, дадено едновременно от мъж и жена. Признаването на брак като установения по мнението на настоящия състав би довело до резултат, който би противоречал на основните принципи на българския правопорядък относно сключване на граждански брак, а именно – на взаимно, свободно и изрично съгласие.

На следващо място, предвид изложеното, както и предвид установените противоречия от представените документи не може да се направи извод по категоричен начин за наличието на доказано стабилна и дълготрайна връзка по смисъла на § 1, т. 3, б. „а“ ДР на ЗУБ

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че жалбата е неоснователна.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. М., гражданин на С., ЕГН [ЕГН] срещу решение № 13488/27.12.2024 г. на заместник председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, в частта с която му е отказано да се събере на територията на Република България с неговата съпруга Ф. А. Х..

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяването.

